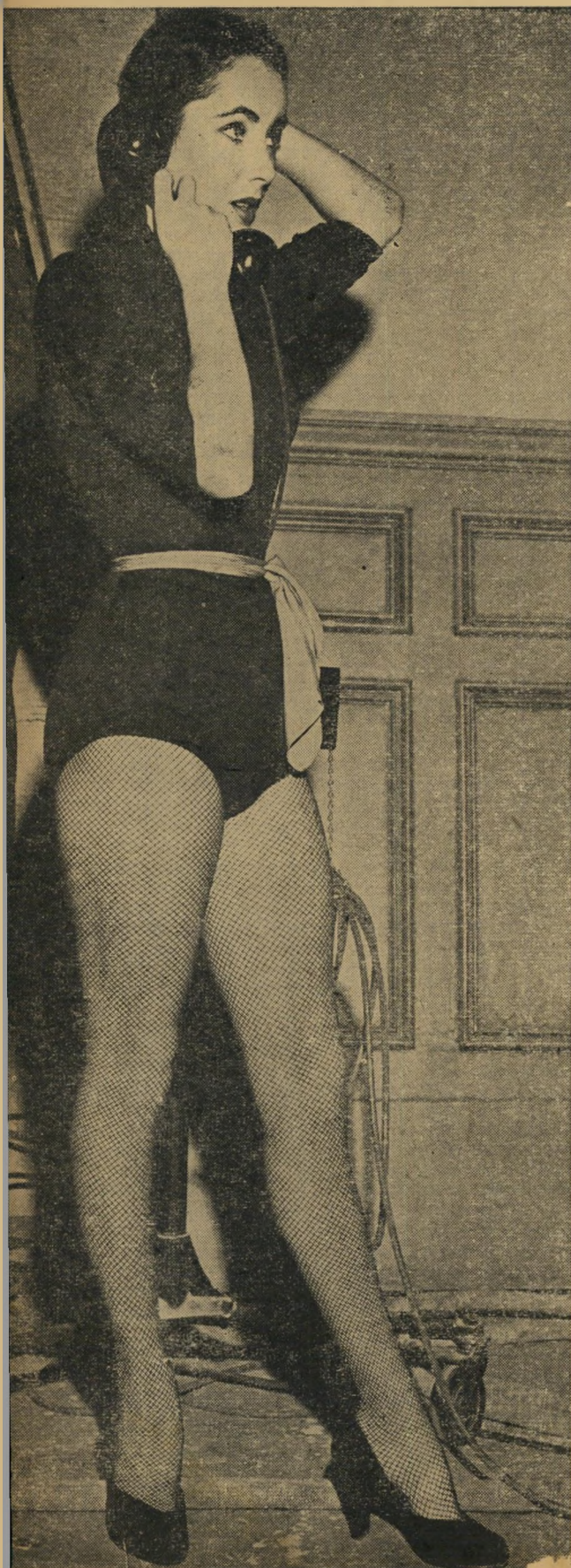




1952 נישואים ונשים

1950: "מקום תחת השמש"

1948: "חדוות העלומים"



ידיעות ממקומות שונים באנגליה ובצרפת שתארו בצבעים ורודים כיצד ביכר ניקי את שולחן הקלפים על חברת אשתו. קוראי עיתוני-הסנסציה באמריקה ראו בכך שעשוע מעניין, משום שסופו ברור מראש. לגבי הכלה המסכנה לא היה בכל העניין משום שעשוע רב. שבעה חרשים לאחר טכס הנישואים המי פואר נערך טכס בהרבה יותר צנוע, של גרושים. הסבירה אליזבת את סבת הכשולן במלים פשוטות היוצאות מן הלב ונכנסות ישר אל טורי הרכילות: "יש לי גוף של אשה וגפס של ילדה".

### הפעם אהבה אמיתית

בשובה להוליבוד לא חזרה אליזבת אל בית הוריה. היא חיתה בת תשע עשרה, משכה משכורת שבועית מצוינת עבור עבודתה בסרטים, והיתה בעלת נסיון-חיים מסוים. היא שכרה לעצמה דירה ומוכירה והחלה במאמצים לאחות את פצעי לבה, לפי העקרון שאין משכיחים גבר אלא בגבר אחר. ראו אותה בחברת צעירים הוליבודיים רבים. העיתונות החלה בנחישות.

באייבנה. המבוסס על ספרו הידוע של וואלטר סקוט, קיבלה אליזבת את תפקיד רבקה, היהודיה היפה. הסרט צולם באנגליה, ושם פגשה, בשנית, את מייקל (במת האימים) וואילדינג. לראשונה ראתה את השחקן האנגלי המבוגר ממנה בעשרים שנה, בהיותה בלונדון עם בעלה. אז לא היה לה פנוי להרהר באחרים. עתה התבוננה היטב בגבר המהודר, המאד בריטי, הכריזה בפני העיתונאים בהתלהבות: "הפעם זוהי אהבה אמיתית".

כאשר נישאה, לא מכבר, לוואילדינג בן הארבעים, היה נוכח בטכס זוג ירודים: סטוארט גריינגר וג'ין סימונס, שגם יחס הגילים שלהם זהה לזה שבין וואילדינג לאליזבת. הארבעה מרבים לבלות בצוותא: שתי ילדות ושני גברים מבוגרים ולמודי-נסיכון. המפתיע ביותר הוא שאליזבת טיילור, למרות התפתחות שכלית שאיננה מן הגבוהות, נחונה בכשרון משחקי ניכר. במקום תחת השמש היא משחקת לצדם של שחקנים כמו מונגומרי קליפט ושל חיוסטרס. היא עמדה בהצלחה במבחן הכשרונות. נראה שיכולת המשחק אינה עומדת תמיד ביחס ישר לכמות השכל.

סוציולוג העתיד ימצא במיליוני המלים, רבבות הטורים, אלפי התמונות שהוקדשו לאליזבת טיילור חומר מעניין ומאלף על הפסיכולוגיה ההמונית של אמצע המאה העשרים. האם זוהי בריחה אל עולם החלומות אשר מאחורי עולם הצללים? היש פה רק סקרנות המונית שהגיעה לממדים חולניים? הוזה הערצת גבורים נוסח קארלייל? מעט מכל, ללא ספק, אין שהוא, אין תופעה זו יכולה שלא להדאיב את לבו של כל מי שסבר שאנו חיים בעולם של תרבות וטוב-טעם.

### ישראל

#### תרגום בצד

אחד הדברים המאפיינים את בתי הקולנוע בארץ (ובארצות קטנות רבות אחרות) הן שתי היריעות הצרות שבצד הכד המרי כזו, עליהן מקרינים את התרגומים השונים. התרגום נכתב בטוש על גבי סרט לבן (למעשה: סרט משומש שהולבן על ידי גרוד; כך מושמדים לצורך תרגום סרטים משובחים רבים לאחר שיצאו מכלל שמוש מסחרי). לתרגום מעין זה יש שתי מגרעות חשובות: א. בגלל המצאו בצד התמונה הוא מסיח את דעת הצופה מן הסרט. ב. האיש המפעיל את פנס הקסם חייב להיות בלשן כדי לתאם את התמונה למקורו, אלא שלרוב אינו בלשן.

התקדמות חשובה היתה זו, כאשר הופיעו, לפני שנים מספר, הסרטים הראשונים שהכילו תרגום עברי בגופם. חלוצה למפעל היתה חברת מטרופוליטן-מאיייר שכל סרטיה עכשווית כתורגמים לעברית. לאחר מכן פרמאונט גם כן תרגום עברי ולעתים מגיע סרט צרפתי שכתובת משנה עברית לו. תרגומים אלה מוכנים בחוף-לארץ ולא תמיד הם חסרי דופי; לעתים רבות מדי התרגום אינו מדויק, רצוף שגיאות כתיב.

כאשר הגיע, אפוא, ארצה לפני חדשים לא רבים עולה חדש, דודסקו, שהיה מלמח לענייני תרגומי סרטים ברומניה, מצא שדה פעולה בלתי מוגבל. עתה מדפיס דודסקו, במעבדה קטנה הנמצאת על גבי אחד הבניינים הגבוהים במרכז תל-אביב, תרגומים לאחוז גבוה מן הסרטים המוצגים בארץ. כל שורת-שיח מתורגמת נמסרת לצייר הכותב אותה על גבי נייר לבן. מן הכתובת יוצקים גלופה זעירה השורטת על התמונות הבודדות של הסרט את דפוסן של המלים.

אם כי התרגום הנעשה בהוליבוד עושה רושם קצת יותר נקי מבחינה טכנית, ההדבסה של דודסקו משוכללת ונאה, גם הלשון פשוטה יותר וחסרת שבושים.

כאשר מביע דודסקו את התקווה שבקרוב יבצעו בארץ את מלאכת התרגום בגוף כל מאתיים הסרטים המגיעים לכאן מדי שנה, אין הוא משמיע יותר מאשר אפשרות מתקבלת על הדעת ורצויה ביותר.



גוף אשה. נפש ילדה



אבא משיא את בתו